

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 862/2015
04.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић, Марине Говедарица, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца П.Б. из У., чији је пуномоћник М.Ј., адвокат из У., против туженог Здравственог центра У., РЈ Дом здравља из У., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3177/14 од 14.10.2014. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3177/14 од 14.10.2014. године, као о изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3177/14 од 14.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 357/13 од 21.03.2014. године, у првом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати разлику зараде у укупном износу од 258.178,45 динара, за период од 01.04.2010. до 01.04.2013. године, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспећа до исплате. У другом ставу изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 8.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3177/14 од 14.10.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П1 351/13 од 21.03.2014. године.

Против правоснажне другостепене пресуде, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Тужилац се у ревизији позива на различиту судску праксу и на пресуду Основног суда у Нишу П1 бр. 2232/10 од 17.12.2010. године, која је приложена уз тужбу.

Странка која подноси посебну ревизију, због уједначавања судске праксе, дужна је да уз ревизију достави судске одлуке на основу којих Врховни касациони суд утврђује да ли су испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије. Како се у конкретном случају не може утврдити да ли се ради о правоснажној пресуди, јер се указује на првостепену пресуду, није доказано различито поступање судова. Образложење побијане пресуде у погледу разлога за одбијање захтева тужиоца у складу је са правним ставом Врховног касационог суда да запослени на пословима возача санитетског возила у здравственој установи није здравствени радник, ни здравствени сарадник у смислу Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“ број 107/05, 72/09, 88/10, 99/10, 57/11, 119/12 и 45/13) због чега нема право на коефицијент 13,57 и да му се применом коефицијента за обрачун плата здравственим радницима који је утврђен Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама обрачуна плата („Службени гласник РС“ број 44/01, 15/02, 30/02, 32/02 ... 11/12).

Стога Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку, због чега је одлучено као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници ради исплате зараде поднета је 24.04.2013. године, а вредност спора је 258.178,45 динара.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Миломир Николић,с.р.**